

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2873/2023
11.02.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић и Ирене Вуковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милош Влаховић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство правде, Управа за извршење кривичних санкција – Казнено поправни завод у Београду, коју заступа Државно правобранилаштво Београд, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3213/21 од 08.10.2021. године, у седници одржаној 11.02.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДА СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 3213/21 од 08.10.2021. године и предмет враћа истом суду на поновно одлучивање.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 2431/19 од 18.12.2019. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде трошкова превоза за долазак и одлазак са рада у периоду од децембра 2012. године закључно са октобром 2013. године исплати појединачне новчане износе са законском затезном каматом ближе означено у изреци. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 113.132,00 динара са законском затезном каматом.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3213/21 од 08.10.2021. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу првом изреке тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужена да тужиоцу на име накнаде трошкова превоза за долазак и одлазак са рада исплати појединачне одређене износе са законском затезном каматом од доспелости до коначне исплате. Ставом другим изреке, преиначена је одлука о трошковима парничног поступка садржана у ставу другом изреке првостепене пресуде и одбијен је захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му на име накнаде трошкова парничног поступка исплати од 113.132,00 динара са законском затезном каматом. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове другостепеног поступка од 18.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408, у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 18/20), у вези члана 92 Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ број 10/23), Врховни суд је утврдио да је ревизија тужиоца дозвољена и основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у радном односу код тужене у Казнено-поправном заводу у Београду, на пословима ..., са пребивалиштем у У утуженом периоду редовно је долазио на посао, радио је у сменама, користио је међуградски превоз, а накнада за долазак и одлазак са посла му није исплаћивана. Тужилац је на посао у Београд долазио из ... користећи услуге различитих аутопревозника, а захтеве за исплату трошкова за долазак и одлазак са рада предавао је шефу смене који су једном или два пута одбијени.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев и обавезао туженог на исплату накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада, сходно одредби члана 37. Закона о платама државних службеника и намештеника, члана 2. став 1. тачка 1. Уредбе о накнади трошкова и отпремнине државних службеника и намештеника, те члана 118. став 1. тачка 1. Закона о раду. Наведена накнада се односи на релацију ... – Београд – ..., за утужен период, при чему је висина досуђеног износа утврђена на основу налаза и мишљења вештака економско-финансијске струке који је цену месечне претплатне карте одредио према цени месечних претплатних карата аутопревозника на релацији Лесковац – Београд, према евиденцији рада радника службе за обезбеђење и спискова исплате превоза.

Другостепени суд је одлучујући о жалби тужене преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев као неоснован. Ово из разлога што тужиоцу право на накнаду трошкова превоза није утврђено у поступку интерне заштите, нити је он због тога покренуо управни спор, из чега произлази да му није признато право на накнаду трошкова, па не може са успехом тражити ни исплату по овом основу. Према схватању апелационог суда право на накнаду трошкова превоза спада у друга примања за чије остваривање је нужно поштовати поступак прописан правилима из одредби члана 140. до 143. Закона о државним службеницима, а што је тужилац пропустио да учини.

По оцени Врховног суда, основано се ревизијом тужиоца указује да је становиште другостепеног суда засновано на погрешној примени материјалног права.

Према члану 37. став 1. Закона о платама државних службеника и намештеника („Службени гласник РС”, бр. 62/06...99/10), државни службеник, између осталог, има право на накнаду трошкова за долазак на рад и одлазак са рада, док је ставом 2. истог члана прописано да се услови за накнаду трошкова, њихова висина и начин на који се остварују прописују Уредбом Владе.

Уредбом о накнади трошкова и отпремнини државних службеника и намештеника („Службени гласник РС”, број 98/07), предвиђено је да се државном службенику и

намештенику надокнађују трошкови превоза за долазак на рад и одлазак са рада (члан 2. став 1. тачка 1), у висини цене месечне претплатне карте у градском, приградском, односно међуградском саобраћају (члан 3).

Полазећи од наведених норми, по оцени Врховног суда, погрешан је закључак другостепеног суда да тужилац нема право на накнаду трошкова превоза зато што није поднео захтев за накнаду ових трошкова надлежном органу, односно што није у поступку интерне заштите и управном спору издејствовао утврђење овог права. Наиме, право на исплату трошкова превоза није условљено подношењем захтева или доказивањем да је запослени стварно сносио ове трошкове. Наиме, право на накнаду трошкова превоза засновано је на непосредној примени члана 37. Закона о платама државних службеника и намештеника и члана 2. Уредбе о накнади трошкова и отпремнини државних службеника и намештеника, којима није прописана обавеза запосленог да за остваривање права на накнаду трошкова превоза - руководиоцу подноси посебан захтев. Тужена је у обавези да тужиоцу у складу са законским одредбама исплати трошкове које је имао за долазак на рад и одлазак са рада у спорном периоду, према присуству на раду, у висини цене месечне претплатне карте у међуградском саобраћају.

Имајући у виду наведено, иако је другостепени суд погрешно применио материјално право када је закључио да тужиоцу не припада право на накнаду трошкова за превоз доласка на рад и одласка са рада у спорном периоду, нема услова за преиначење пресуде. Наиме, првостепени суд је извео доказ вештачењем економско-финансијске струке, у коме је висина трошкова обрачуната на основу броја радних дана тужиоца и месечне карте у међуградском саобраћају у посматраном периоду, али правилност обрачуна и висина тражене накнаде за превоз није оцењена од стране другостепеног суда, имајући у виду да тужиоцу ови трошкови припадају у висини месечне претплатне карте када ради пун фонд часова, а у висини збира цене појединачних карата када не ради цео месец али само до висине месечне претплатне карте. Без оцене налаза и мишљења вештака и утврђења висине трошкова превоза, што представља битне чињенице у погледу износа накнаде, чињенично стање није правилно и потпуно утврђено, због чега је Врховни суд морао да укине другостепену пресуду, као и одлуку о трошковима поступка, јер исти зависе од успеха тужиоца у спору.

Како је због погрешне примене материјалног права чињенично стање остало непотпуно утврђено, Врховни суд је применом члана 416. став 2. ЗПП, одлучио као у изреци.

У поновном поступку другостепени суд ће, водећи рачуна о примедбама изнетим у овом решењу, правилном применом материјалног права донети нову и на закону засновану одлуку.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**